чее на осмый месецъ отъ рожденїе то му отбы го отъ да суче. Послѣ затвори го въ ѐдна кѫща оуединена, гдѣ то не оставаше никого человѣка, да влезне, нити него вонъ ѝзвождаше, но самъ онъ влезуваше при него ѝ ѝзлезуваше, ѝ на добронравїе ѝ мудрость оучеше го. Бывшу же на петнадесеть годины, рече му философъ: Знай, о сыне мой, защо оутре ще отидемъ при царѧ, ѝ ще отведемъ ѝ тебе да те види: но ты по обычаю да му се поклонишь ѝ да го поздравишь.

Това прочее чувши философскїй сынъ отъ баща си, ѧвїе начна да мысли въ себе така: Азъ оутре ще ѝдемъ при царѧ да му се поклонимъ, трѣбе обаче да му отнесемъ ѝ некой благовонны видове, кой то да пойскамъ отъ баща си срамъ ми ѐ. Ѝ това като размысли, направи така: ѝзлезна тайно онаѧ нощь безъ да го оусѣти баща му, ѝ отидевши въ царски те палаты, безъ да знае чїѧ ѐ таѧ кѫща, разби стѣна та, ѝ влезна въ царско то ложе. Царь же, кой то още беше буденъ, виде го ѝ оуплашисе много, нищо обаче не продума, нити стана отъ место то си, помысливши на оумъ си така: той разбойникъ ѧко да немаше многу сила, не ще-ше дерзна да влезне това време въ мое то ложе, ѝ за това не трѣбе да му речемъ нищо сопротивно, за да ме не оубїе. Философскїй же сынъ тури рака на царски те дрѣхы, ѝ зема ѐдна скѫпа, ѝ ѝзлезнавши вонъ отъ палаты те, отиде ѝ продаде ѧ, ѝ купи за цѣна та ѝ благовонны ѝ видове, ѝ върнасе пакь на ложе то си тайно.

На оутро то же зема го баща му, ѝ отведе го при царѧ, ѝ поклони му се: после ѧвїе принесе му ѝ купены те благовонны ствари. А баща му отворивши оуста та си рече: Многолѣтенъ буди царю, те доведохъ предъ твое то лице сына си, за кого то славный твой